

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14CoP/72/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5123232389
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:5123232389.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a JUDr. Miroslavy Korbašovej, vo veci starostlivosti o maloleté dieťa: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom ako matka, zastúpené kolíznym opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Žilina, dieťa rodičov: matka B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXXX/XX, E., zastúpená: B. F. G., nar. XX.XX.XXXX, splnomocnená zástupkyňa, trvale bytom H. XXX a otec B. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E., adresa na doručovanie F. I. XXXX/X, E., v konaní o návrhu matky na zvýšenie výživného, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 30P/134/2023-244 zo dňa 17. januára 2024, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 30P/134/2023-244 zo dňa 17. januára 2024 potvrdzuje.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) napadnutým rozsudkom uložil otcovi povinnosť prispievať na výživu maloletej výživným vo výške 150 Eur mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky maloletej s účinnosťou od 10.10.2023 (výrok I.); nedoplatok na výživnom za obdobie od 10.10.2023 do 31.01.2024 vo výške 259,72 Eur povolil otcovi splácať v mesačných splátkach po 20 Eur k rukám matky spolu s bežným výživným pod následkom straty výhody splátok počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku (výrok II.); zmenil rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 37 P 168/2019-121 zo dňa 22.10.2020 v časti výživného na maloletú (výrok III.); rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (výrok IV.).

2. Okresný súd citujúc § 28 ods. 1, 2 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“), § 62 ods. 1 - 5 zákona o rodine, § 75 ods. 1 zákona o rodine, § 76 ods. 1 zákona o rodine, § 77 ods. 1 zákona o rodine, § 78 ods. 1, 3 zákona o rodine, § 232 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) mal na základe vykonaného dokazovania preukázané, že od posledného rozhodnutia súdu o výživnom nastala zmena pomerov na strane maloletej, ktorá odôvodňuje úpravu výšky výživného.

3. Okresný súd konštatoval, že od posledného rozhodovania súdu o výživnom v októbri 2020 nastala zmena pomerov na strane maloletej, ktorá navštevovala v tom čase materskú školu, v čase rozhodovania o výživnom je žiačkou tretieho ročníka základnej školy. K zmene pomerov došlo aj na strane otca, ktorého príjem sa oproti poslednému rozhodnutiu o výške výživného zvýšil a rovnako nastala zmena pomerov na strane matky, ktorá má okrem invalidného dôchodku, príjem zo zamestnania. Okresný súd zvýšil výživné na maloletú na sumu 150 eur mesačne od 10.10.2022 a mal za to, že takto určená výška výživného zodpovedá odôvodneným potrebám maloletej vzhľadom k možnostiam a schopnostiam otca. Podľa

okresného súdu, sa na strane otca jedná skôr o neochotu platiť výživné na maloletú, ako nedostatok finančných prostriedkov, čo je zrejme z preukázaných pracovných možností otca, dosahovaných príjmov a tiež z vyjadrení otca, ktorý na pojednávaní sponchybňoval otcovstvo k maloletej a žiadal vykonať testy DNA a až následne rozhodovať o výške výživného. Okresný súd vychádzal zo skutočnosti, že otec je zapísaný v rodnom liste ako otec maloletej, teda má zákonnú vyživovaciu povinnosť k dcére, pokiaľ sa nepreukáže iné skutočnosti. Okresný súd poukázal na nezodpovedný prístup otca k plneniu si pracovných povinností, pretože otec porušil viackrát pracovnú disciplínu a viackrát sám ukončil pracovný pomer. Zdravotné problémy otca okresný súd nemal preukázané, pretože otec absolvoval lekársku prehliadku, pri ktorej neboli zistené žiadne pracovné obmedzenia. Obom rodičom oproti poslednému rozhodnutiu súdu ubudla vyživovacia povinnosť k spoločnému plnoletému synovi, ktorá bola zrušená vo vzťahu k otcovi rozsudkom Okresného súdu Žilina 30P 134/2023-204 zo dňa 13.11.2023, s účinnosťou od 01.12.2023. Okresný súd prihliadol na to, že matka si plní svoju vyživovaciu povinnosť aj formou osobnej starostlivosti a uspokojovaním bytových potrieb maloletej, pričom časť potrieb maloletej hradí z rodinného prídavku vo výške 60 Eur mesačne.

4. Dĺžné výživné okresný súd určil za obdobie od 10.10.2023 do 31.01.2024 vo výške 259,72 Eur, ktoré umožnil otcovi splácať v splátkach po 20 Eur mesačne k rukám matky spolu s bežným výživným pod následkom straty výhody splátok počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol v zmysle § 52 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilného mimosporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CMP“).

5. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal odvolanie otec a uviedol, že nesúhlasí s výškou výživného, pretože nemá finančné zázemie a taktiež žiadal o „dokázanie“ otcovstva. Keďže preukázanie otcovstva mu bolo odmietnuté, nie je si istý, či maloleťá, na ktorú má platiť výživné, je jeho dieťa. Žiadal odvolací súd o „príkaz na určenie otcovstva“ v lekárskom zariadení, nakoľko matka odmieta mimosúdne absolvovanie testu otcovstva maloleťou. Je pravdou, že je napísaný v rodnom liste ako otec, avšak má dôvodné podozrenie, že nemusí byť biologickým otcom maloletej.

6. Kolízny opatrovník vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že súhlasí s rozhodnutím odvolacieho súdu bez nariadenia pojednávania.

7. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 329 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie otca nie je dôvodné, preto ho v celom rozsahu ako vecne správne potvrdil cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP.

8. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP v spojitosti s § 67 CMP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP.

9. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutočný stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo účastníkov na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky). Súd prvej inštancie vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku je koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné. Rozsudok súdu je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako ako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd nezistil v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie

použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu. Práve pre správnosť a objektívnu argumentačnú presvedčivosť takto súdom prvej inštancie predostretých dôvodov by tak zásadne postačovalo len konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie odvolacím súdom odvolaním sa na ne (§ 387 ods. 2 CSP). Len na zdôraznenie vecnej správnosti záverov súdu prvej inštancie, odvolací súd považuje za podstatné sa potom vyjadriť osobitne len k niektorým odvolacím dôvodom otca, v ostatnom poukazuje na dostatočné odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu (§ 387 ods. 2 CSP).

10. Vo vzťahu k predmetnej veci odvolací súd vo všeobecnosti považuje za potrebné uviesť, že platná právna úprava vyživovacej povinnosti rodičov k deťom (§ 62 ods. 1 zákona o rodine) je založená na rovnakom postavení muža (otca) a ženy (matky). Obaja rodičia tak majú povinnosť prispievať na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov (§ 62 ods. 2 veta prvá zákona o rodine). Schopnosti predstavujú subjektívne kritérium určovania rozsahu vyživovacej povinnosti a rozumejú sa nimi vlastnosti dané telesnými a duševnými schopnosťami konkrétnej osoby rodiča, zdravotným stavom, vlohami, nadaním, nadobudnutými vedomosťami a získanými skúsenosťami. Z hľadiska vyživovacej povinnosti je podstatné, ako sa prejavia v reálnych schopnostiach dosahovania príjmu. Subjektívne schopnosti sa však môžu realizovať len v rámci objektívne daných možností, ktoré determinuje reálna situácia na trhu práce, miera nezamestnanosti v regióne, v príslušnom odbore, vekovej kategórii, dosahované zárobky v danom povolaní. Majetkové pomery rodiča umožňujú komplexne posúdiť celkovú situáciu, životnú úroveň rodiča pre potreby výživného, keďže príjmové pomery samy osebe neposkytujú úplný obraz o situácii povinného rodiča. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery rodiča je potrebné prihliadnuť aj vtedy, ak sa rodič vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako je potrebné prihliadať aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré rodič na seba berie. Obligatórnym zákonným hľadiskom je tiež osobný výkon starostlivosti o dieťa (§ 62 ods. 4 zákona o rodine). Uvedené konanie sa chápe ako určitá hodnota, ktorá sa pri určovaní výživného nemôže nebrať do úvahy. Hoci zákon používa termín „prihliada sa“, osobnú starostlivosť nepochybne kladie na roveň finančnému zabezpečeniu výživy. Miera, v akej treba prihliadať na osobnú starostlivosť o dieťa v rámci plnenia vyživovacej povinnosti, sa mení podľa veku dieťaťa, resp. jeho zdravotného stavu. Najvýznamnejší podiel bude predstavovať pri deťoch najnižšieho veku, kde je osobná starostlivosť najnáročnejšia.

11. Rozsah vyživovacej povinnosti rodiča je limitovaný odôvodnenými potrebami dieťaťa (§ 75 ods. 1 zákona o rodine), pričom dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov (§ 62 ods. 2 veta druhá Zákona o rodine). Odôvodnené potreby dieťaťa sú rôzne podľa okolností konkrétneho prípadu, sú závislé predovšetkým od veku a zdravotného stavu dieťaťa, jeho fyzickej a duševnej vyspelosti, spôsobu a obsahu jeho prípravy na budúce povolanie a celkové uplatnenie v spoločenskom živote, výšky eventuálnych vlastných príjmov a pod. Avšak odôvodnené potreby dieťaťa neurčujú len tieto okolnosti, sú bezprostredne ovplyvňované i schopnosťou a možnosťou rodičov. Ak sú reálne možnosti a schopnosti rodičov veľmi obmedzené, sú odôvodnenými len bežné potreby dieťaťa, ktoré nepresahujú obvyklú základnú mieru všetkých nevyhnutných potrieb, nutných pre život kultúrneho človeka. Ak sú reálne možnosti a schopnosti rodičov veľmi široké, sú odôvodnenými tiež ďalšie potreby dieťaťa, ktoré nie sú nevyhnutné, ale - práve so zreteľom napr. k veku a zdravotnému stavu dieťaťa, jeho fyzickej a duševnej vyspelosti, spôsobu a obsahu jeho prípravy na budúce povolanie a celkové uplatnenie v spoločenskom živote - prospešné všestrannému vývoju dieťaťa vo vyspelej spoločnosti.

12. Podľa § 78 ods. 1 zákona o rodine, dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa menia pomery. Za zmenu pomerov v zmysle citovaného zákonného ustanovenia treba považovať podstatnú zmenu pomerov, či už na strane maloletého dieťaťa alebo rodičov. Úlohou súdov pri rozhodovaní o zmene výživného je preto potrebné zistiť, či a v akom smere došlo k zmene pomerov od posledného rozhodnutia o výživnom a v prípade kladného zistenia túto zmenu premietnuť do výšky výživného. Pokiaľ ide o výšku výživného, vychádzajú z § 62 ods. 1, 2, 3, 4, 5, § 75 ods. 1 zákona o rodine, súd pri určovaní výživného berie zreteľ na odôvodnené potreby maloletých detí, ako aj na zárobkové možnosti, schopnosti a majetkové pomery rodičov.

13. V prejednávanej veci súd prvej inštancie postupoval vecne správne, keď zisťoval všetky skutočnosti podstatné pre rozhodnutie o návrhu matky na zvýšenie výživného pre maloleté dieťa z hľadiska jeho súčasných odôvodnených potrieb, ako aj z hľadiska schopností a možností rodičov, na výživu ktorých je maloleté dieťa doposiaľ plne odkázané, a tieto potom v záujme zistenia podstatnej zmeny pomerov (§ 78 ods. 1 zákona o rodine), porovnal so skutočnosťami rozhodnými pre určenie

výživného v čase posledného rozhodnutia súdu o výživnom rozsudkom Okresného súdu Žilina č.k. 37P 168/2019-121 zo dňa 22.10.2020. Odvolací súd sa stotožňuje s konštatovaním okresného súdu, že v konaní bola preukázaná podstatná zmena pomerov maloletého dieťaťa odôvodňujúca zvýšenie vyživovacej povinnosti otca, na ktorú okresný súd podľa odvolacieho súdu správne reflektoval svojím rozhodnutím o zvýšení vyživovacej povinnosti otca. V rámci odvolacieho konania otec namietal výšku výživného a žiadal v rámci odvolacieho konania o vydanie „príkazu na určenie otcovstva“, nakoľko má o otcovstve maloletej pochybnosti.

14. Pokiaľ ide o odvoláciu námietku otca vo vzťahu k výške výživného, táto neobsahuje žiadnu skutkovú a právnu argumentáciu viažucu sa vecne k napadnutému výroku. Odvolateľ je pritom povinný vymedziť, z akých konkrétnych nezákonných krokov, postupov, úkonov, úvah, hodnotení či záverov sa mal súd prvej inštancie voči nemu dopustiť v procese vydania napadnutého rozhodnutia či priamo rozhodnutím samotným a rovnako je povinný ozrejmiť svoj právny náhľad na to, prečo má ísť o nezákonnosť (tzv. odvolacie dôvody podľa § 365 – 366 CSP v spojení s § 62 – 63 CMP). Ohľadom právnej argumentácie sa odvolateľ nemôže uspokojiť len so všeobecným odkazom na určité ustanovenia zákona bez súvislosti s konkrétnymi skutkovými námietkami. Odvolateľ musí uviesť, aké aspekty dejov či okolností uvedené v rámci skutkových tvrdení považuje za základ ním tvrdenej nezákonnosti (obdobne rozsudok rozšíreného senátu Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 2 Azs 92/2005). Po vykonaní odvolacieho prieskumu potom odvolací súd konštatuje, že v odvolaní otca neboli uvedené žiadne skutočnosti, ktoré by mali za následok zmenu napadnutého rozhodnutia v tejto časti.

15. V nadväznosti na uvedené sa dodáva, že odvolacia argumentácia zo strany otca ohľadne jeho neschopnosti plniť vyživovaciu povinnosť voči maloletému dieťaťu vo zvýšenej sume, je podľa odvolacieho súdu ovplyvnená subjektívnym vnímaním vlastnej životnej situácie, ktorá bráni otcovi objektívne posúdiť rozsah odôvodnených potrieb maloletého dieťaťa preukázaných v priebehu konania na súde prvej inštancie, ktorých výšku v odvolaní otec žiadnym spôsobom nespochybňoval. Odvolací súd zväzňuje, že zo strany otca neboli predložené žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali, že nie je v jeho schopnostiach a možnostiach prispievať zvýšeným výživným, ako ho určil súd prvej inštancie a odvolací súd zároveň dodáva, že otec je povinný vyvíjať primeranú snahu o zabezpečenie si adekvátneho zdroja príjmu a primerane prispôbiť svoj osobný život tak, aby si mohol plniť vyživovaciu povinnosť k maloletému dieťaťu.

16. Odvolací súd pri posúdení výšky výživného vychádzal z preukázaných skutočností vyplývajúcich z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie, ktoré sú právne a skutkovo významné pre vyhodnotenie kritérií rozhodných pre určenie výživného, preto na odvolacie námietky otca, v ktorých spochybňoval svoje otcovstvo k maloletej neprihliadal a vyhodnotil ich ako nedôvodné. Dodáva sa, že v čase rozhodovania súdu prvej inštancie, nebol predmetom konania návrh otca na zapretie otcovstva, pričom súd v konaní o zmene výšky výživného na maloleté dieťa, nemôže otázku otcovstva k maloletému dieťaťu posudzovať ani ako predbežnú otázku.

17. Z judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov vyplýva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu zachádzajúcu podrobne do detailov, nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie vo vyvolanom odvolacom konaní odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

18. Odvolací súd považuje na tomto mieste za podstatné uviesť, že pokiaľ na podporu svojich tvrdení poukazoval primerane a podporne, z eurokonformného prístupu na judikatúru cudzieho štátu, tak takýto postup nie je rozporný ani s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky napr. so závermi vyplývajúcimi z rozhodnutia sp. zn. III. ÚS 48/2018, v zmysle ktorých „....Aj keď judikatúra súdov iných štátov je pre slovenské právne prostredie nepoužiteľná, ústavný súd poukázal na uvedené rozhodnutie českého súdu preto, lebo sa s ním stotožňuje, preberá ho, a predovšetkým ho považuje za ústavne konformný výklad ustanovenia“.

19. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil ako vecne správne cez úpravu v § 387 ods. 1 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP a v podrobnostiach odkazuje na dostatočné odôvodnenia rozhodnutí okresného súdu cez úpravu v § 387 ods. 2 CSP.

20. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd v zmysle § 396 ods. 2 CSP, aplikujúc ustanovenie § 52 CMP, v zmysle ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

21. Toto rozhodnutie krajského súdu bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa § 430 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 431 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa § 421 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 432 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa § 433 CSP, dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa § 434 CSP, dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 435 CSP, v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.